

johanna pas

SOMS GAAN BOMEN STAANDE DOOD

tekeningen
andré sollie

SOMS GAAN BOMEN STAANDE DOOD

johanna pas

tekeningen andré sollie
't Verschil 2010

Intro

Het is als na een wilde nacht
als je met droge mond
en tintelende handen
je eerste kopje koffie drinkt
en elkaar aanstaart

en het moment daarna
wanneer de deur dichtslaat
en ze is weggegaan
naar wat voor plicht dan ook

dát ogenblik
en het besef
dat niemand anders
in je lichaam wonen kan
dan jij
en dat zelfs dat
niet eeuwig is

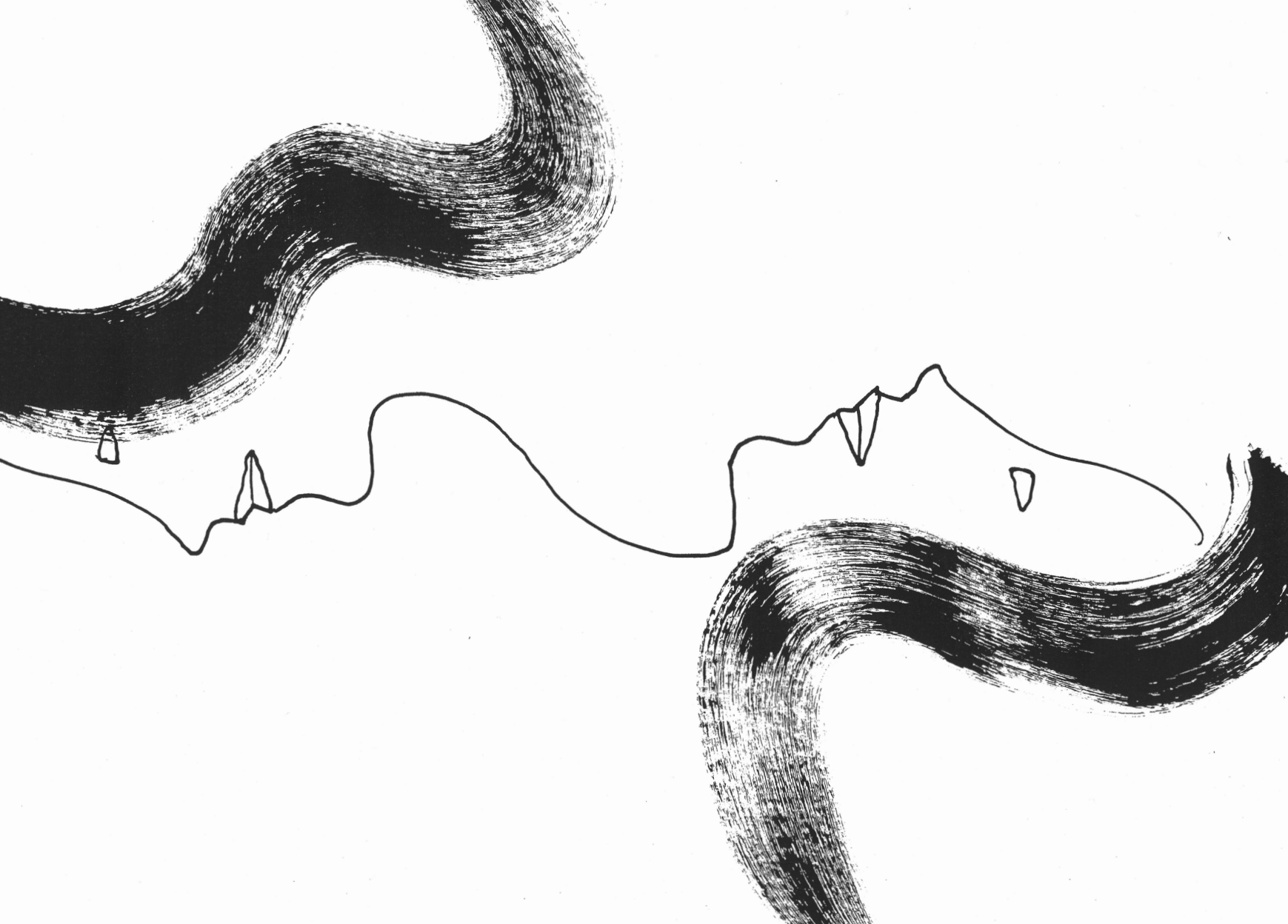
Wat voorafging

Ze zei
ik heb geen plaats voor jou
en ook geen deken

Dus slaap ik
op de koude grond
en wacht ik
tot er iemand komt
die met haar warme vingers
langs mijn slapen gaat
en de contouren
van mijn lichaam toont

Maar niemand kwam
en als een herfstblad
in de natte wind
bleef ik
aan alles kleven
wat ik tegenkwam

1 De sporen

Maar jij
Jij raakte
na die lange koude nacht
mijn vingers aan
met je gezicht

Het was
alsof je in me had geslapen
en toen ik je ontmoette
wakker werd

Geef me je hand
zei je
en ik beloof
dat ik ze niet zal breken

Je hield me vast
alsof ik een geschenk was
en niet de zoveelste op rij

Geef me je hart
zei je
Ik zal er niet op trappen
Ik zal het heel voorzichtig
in minieme stukjes hakken
en alle pijn
die in het weefsel zit
verpulveren
en oplossen in water

Jij maakt
zeg ik
van mijn verhaal
een hand -
waarmee ik zacht
over mijn eigen hoofd
kan aaien

Je kwam
mijn kamer binnen
als een huis -
alleen maar rechte lijnen
en een dak

en ik
ik wilde
zo graag
in je wonen
dat ik
mijn schoenen uittrok en mijn voeten
veegde aan de mat
mijn hand over de houten voordeur
glijden liet
ze opendeed

en zag -
dat er geen plaats meer was
voor mij

al had ik niet eens
al mijn koffers meegebracht

Je zei
Ik zal je nooit bedriegen
Ik zal je alles zeggen wat ik weet

Alsof de waarheid
kan gezegd worden
met woorden

Maar je hield niet
van het duister in mijn land
- de dichte wouden
en de slecht verlichte wegen

Je wilde
lampen
aan de huizen hangen
en met je auto
op de oprit staan
zodat de koplampen
de hele straat beschenen

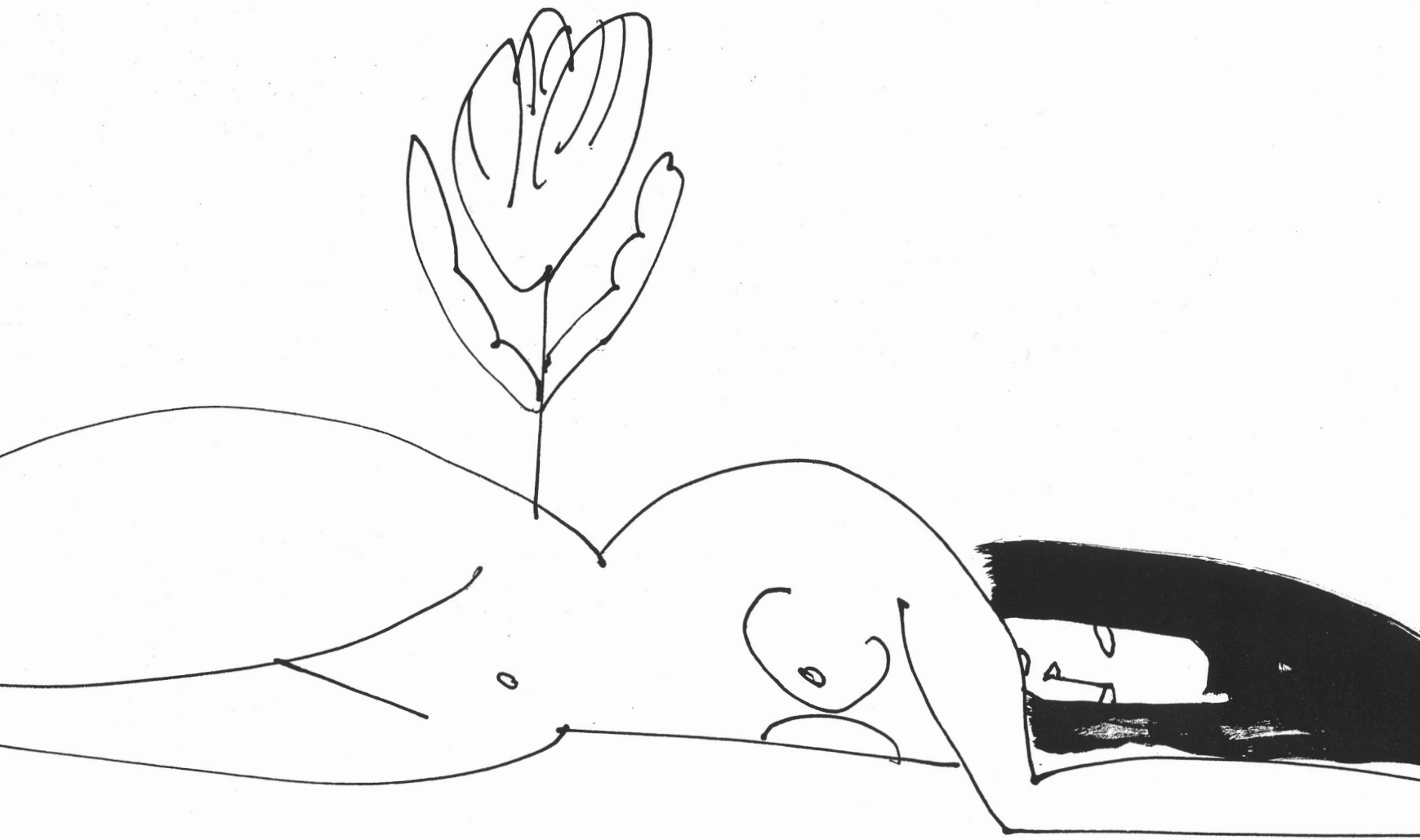
Je wilde
dat het woud
een speeltuin werd
een park
waar mensen kwamen
met hun hond

Je wilde
dat de wormen
dieper in de aarde
kropen

Je wilde
nergens
niet in kaart gebrachte
wegen

En ik –
ik wou niet
dat je anders was
Ik wou dat je
als ik maar ongebroken
was
maar dat je ongebroken was
dat kon ik niet verdragen

2 Splijzwam

Niets, zeg ik

Ik zal niets doen
niéts
om te proberen
je te houden

- Toch kruip ik over koude grond
en haal mijn handen open aan de
stenen

Ik wilde je
het liefst
vergeten
maar jij
jij bleef
als natte aarde
aan mijn handen kleven

Verlaat me dan, zeg ik
zodat ik kan gaan huilen

En geef me
mijn verleden
weer terug

Geef me nooit meer iets
dat kan verdorren

Geef me iets
dat doodgaat
in één keer

en dat geen
sporen nalaat
in mijn hart

Geef me een appel
Ik zal bijten
Een ander lijden
zou me welkom zijn

Geef me een appel
eender welke

Ik was de slapeloze nachten
weer vergeten

en hoe de pijn zich
in dit duister
langzaam omzet in begeren

Als een leeuw
in een kooi
in een circus
in een afgelegen stad
waar niemand
alleen is
en iedereen –
lopen we kringen
op het stro

Hoe moet dat dan
hoe moet dat dan
ik kan je nooit meer
niet meer kennen
ik kan je niet meer
doen verdwijnen
uit mijn boek

Kalmer dan dit
wil ik niet worden

Ik wil niet
zo sterk zijn
Ik wil buigen
niet breken

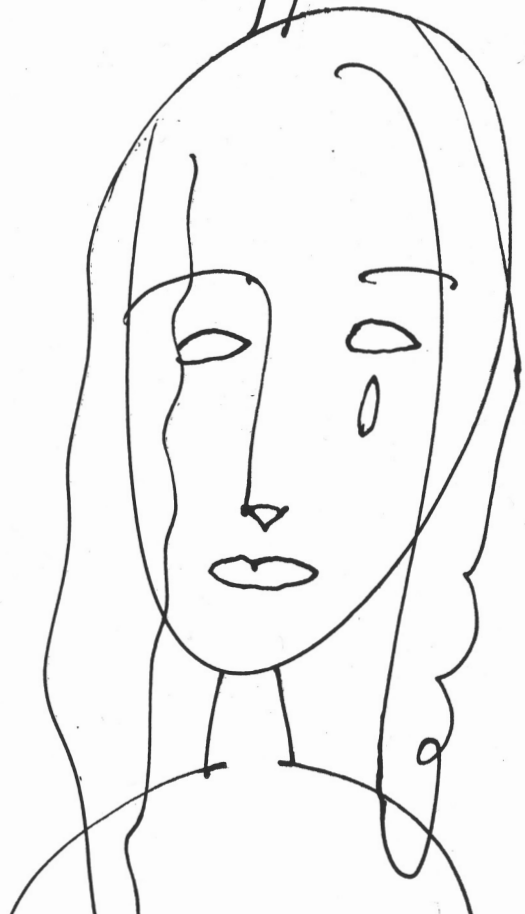
Dit is geen deur

Dit is een traliehek
waar ik doorheen
kan kijken
niet kan gaan

Ik kan mijn armen
in de vrijheid steken

Meer niet

3 De verpulvering

Waar ging je heen
nadat je me verliet?

Het is de ochtend
van de eerste dag
de wanhoop
legt zich lonkend
aan mijn voeten
ik kijk haar aan

de ochtend van
de derde dag
voel ik me in een roes
ik ben alleen
de wereld is van mij
niemand neemt mijn gedachten in
de nacht
is als een zachte deken

de vierde dag
neem ik de auto
en rijd een eindeloze tocht
mijn lichaam zit
ontspannen aan het stuur
mijn geest is buiten
ik tel de kraaien
langs de weg
drink koffie in de tankstations
zing vrolijk melancholisch mee
met de cassettes
want ik ben vrij

en mijn verdriet
is helemaal van mij

de vijfde dag
zie ik de mensen niet
de wereld komt mijn huis niet in
ik praat met eenzaamheid
over vervlogen tijden

de zesde dag
zie ik de schoonheid van de herfst
euforisch schop ik
met mijn voeten in de blaren
de kleuren
zijn nog mooier dan

je ogen
zijn die van de kat
na zeven dagen
zie ik je aanwezigheid
in elk detail
ik kruip in bed
maar zelfs de geur
van niet-gewassen lakens
brengt je hier

op de ochtend van
de twaalfde dag
word ik wakker
met mijn kleren aan

een duister zonder sterren
valt mijn dakraam binnen

de ochtend is nog niet begonnen
het ruisen van de auto's wel

op een ochtend
in de vierde week
word ik van mijn eigen
luide snikken wakker
en eindelijk rollen er tranen
op mijn laken

Ik wil niet
dat de lucht beweegt
Ik wil dat alles stil is
en dat de bomen zwijgen

Bij elke ademtocht
zweeft een herinnering
mijn lichaam binnen

Ik sla de muggen
van mijn eigen rug
maar ze zijn er niet
ze zijn er niet
iets doet hun zachte
zoemen na
iets hun gekriebel
op mijn huid

De wind waait
door de achtertuin
en raakt de dingen aan
alsof het vrienden zijn

Ooit kon ik ook
de wind als vingers voelen
op mijn huid
en me verbeelden
dat we vrienden waren

Ik wil niet langer
in dit tussenaardse
zweven
waar ik niet dood
maar ook niet levend ben
waarin ik grond
noch lucht kan raken

en ik geen woorden
voor de dingen heb

Slot

Daar waar opnieuw
het vlakke land begint
daar zijn geen schimmen
Daar zijn de dingen
heel gewoon
alleen maar dingen

Ik leg mijn handen
op mijn hoofd
Ik kan mijn eigen
moeder zijn

Tekst © 2010 Johanna Pas
Tekeningen © 2010 André Sollie

Lay-out: Onraad
Lettertype: Fontin & Fontin Sans

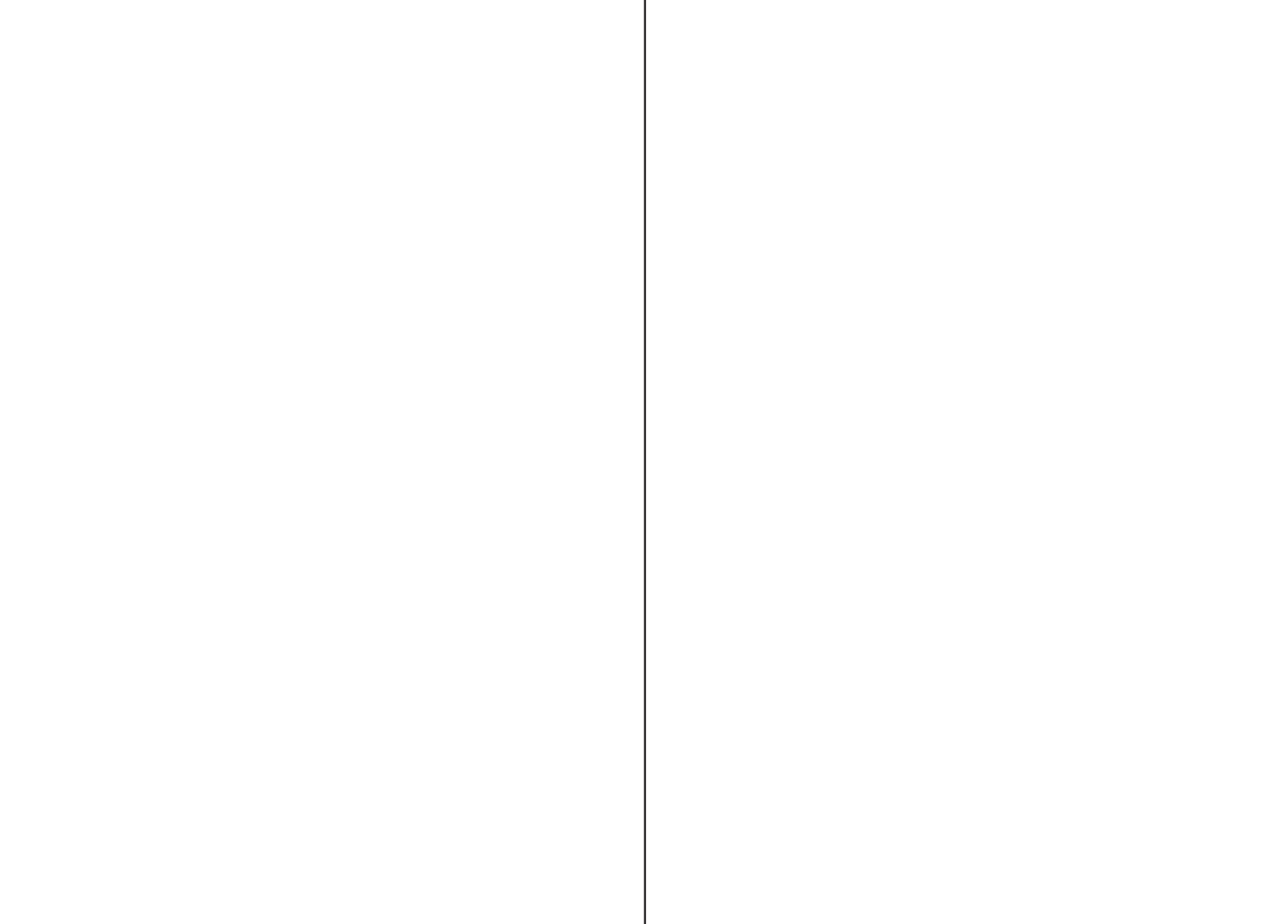
Uitgeverij 't Verschil, 2010
www.verschil.be

Verdeling België: EPO Distributie
www.epo.be

ISBN 9789080923683
NUR 306
D/2010/11.221/8

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/
of openbaar gemaakt, in enige vorm of op welke wijze
ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Uitgeverij 't Verschil, Minderbroedersrui 33, 2000 Antwerpen

Ik wilde je
het liefst vergeten
maar jij
jij bleef
als natte aarde
aan mijn handen kleven

De gedichten in deze bundel zijn los of als een verhaal te lezen. In korte uitgepuurde fragmenten wordt een opbloeiende liefde tussen twee vrouwen beschreven, en vervolgens het langzame uiteenvallen van de relatie. De melancholie is in deze teksten nooit veraf, maar ook de kracht van het alleen-zijn schemert er als een rode draad doorheen.

Over *Alleen met jou* van Johanna Pas:
“Alleen met jou is wat men noemt een ‘kleinood’. Het boekje past in de palm van je hand, of onder je hoofdkussen. De gestileerde tekeningen van Geert Pas sluiten perfect aan bij de sobere tekst. Een aardig pillowbook om te (her)lezen, tot de puzzelstukjes passen.” ~ Zizo